

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718200239
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718200239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Márie Prikrylovej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu Stavebné bytové družstvo, so sídlom Námestie slobody 560, 020 01 Púchov, IČO 36 016 641, právne zastúpeného Advokátska kancelária ŠTRBÁŇ, s.r.o., so sídlom Dvory 1932, 020 01 Púchov, IČO 36 867 454, proti žalovanej I. N., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt J. slobody XXXX/XX, XXX XX K., o vypratanie bytu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 3C/4//2018-86 zo dňa 18. septembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 3C/4/2018-86 zo dňa 18.9.2018 zaviazal žalovanú povinnosťou vypratať byt č. XX vo vchode č. XX, na 3. poschodí bytového domu so súpisným číslom B postaveného na parcele registra „C“ č. XXX/XX, evidovaný na LV č. XXXX k.ú. K., obec K., okres K., do 30 dní od zabezpečenia náhradného ubytovania a určil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo s poukazom na § 710 ods. 1, 3, 4, § 711 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 712 ods. 3, § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 zák. č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a podľa § 255 ods. 2 CSP. V odôvodnení rozhodnutia uviedol že, žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej vypratať byt č. XX, vo vchode č. XX na X. poschodí, bytového domu súpisné číslo B postaveného na parcele registra „C“ č. XXX/XX, evidovaný na LV č. XXXX k. ú. K., obec K., okres K., a to do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V žalobe uviedol, že právny predchodca žalobcu - Okresné stavebné bytové družstvo v Považskej Bystrici prenechalo titulom Dohody o odovzdaní a prevzatí bytu, spísanej vo forme zápisnice zo dňa 03.12.1986 3-izbový byt č. XX, vo vchode č. XX na X. poschodí, bytového domu súpisné číslo B nachádzajúceho sa na J. N. v K., do osobného užívania Z. N. a jeho vtedajšej manželky - žalovanej. V dôsledku spoločenských zmien po roku 1989 došlo k transformácii osobného užívania bytu na nájomný vzťah. Výlučné vlastnícke právo k danému bytu prešlo na žalobcu a Z. N. a žalovaná boli od 3.12.1996 povinní uhrádzať nájom za užívanie bytu a odplatu za plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu výlučne žalobcovi, keďže žalobca sa stal titulom rozdelenia Okresného stavebného bytového družstva v Považskej Bystrici jedným z novozaložených právnych subjektov. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 10C/40/2007-18 zo dňa 24.7.2007 súd rozhodol o zrušení práva spoločného nájmu bytu Z. N. a žalovanej, pričom za jedinou nájomkyňu bytu bola určená žalovaná. Žalovaná si povinnosti platiť nájom a úhrady za služby poskytované v súvislosti s užívaním bytu prestala riadne plniť od júna 2015. V

dôsledku dlhodobého neplnenia finančných povinností vyplývajúcich z nájomného vzťahu dosiahol dlh žalovanej na nájomnom a úhradách za služby poskytované v súvislosti s užívaním predmetného bytu ku dňu 15.11.2017 sumu 2 747,62 eur. Z dôvodu neplatenia nájomného za viac ako 3 mesiace sa predstavenstvo žalobcu uznesením č. 2/1/2017 zo dňa 20.2.2017, rozhodlo ukončiť nájomný vzťah medzi žalobcom

a žalovanou, a to na základe písomnej výpovede z nájmu dňa 24.2.2017, ktorá bola žalovanej doručená dňa 1.3.2017. Uplynutím výpovednej lehoty zanikol žalovanej právny titul na užívanie predmetného bytu, žalovaná odmietla byt vypratať a žalobcovi odovzdať.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je vlastníkom bytu, o ktorého vypratanie v tomto konaní ide. Tento byt užívala žalovaná spolu s Z. N., na základe Dohody o odovzdaní a prevzatí bytu do osobného vlastníctva zo dňa 3.12.1986, následne na základe rozsudku tunajšieho súdu č. k. 10C/40/2007-18 zo dňa 24.7.2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/281/2007-33, kedy súd zrušil právo spoločného nájmu žalovanej a jej manžela Z. N., sa výlučnou nájomkyňou bytu ako členkou družstva stala žalovaná. Výpoveď z nájmu predmetného bytu bola žalovanej daná zo strany žalobcu z dôvodu neplnenia si povinností vyplývajúcich z nájmu bytu, teda že neplatila nájomné a úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu,

a to po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Súd predbežne skúmal, či predmetná výpoveď z nájmu bytu je platná. V danom prípade výpoveď z nájmu bytu je riadne konkretizovaná nielen časovým obdobím (obdobie 6/2015-1/2017), ale aj výškou nedoplatku - 1 894,18 eur. Vzhľadom na výšku predpisu nájomného za rok 20XX, resp. 2017 vo výške okolo 106,27 eur, resp. 105,40 eur mesačne a fakt, že žalovaná naposledy zaplatila žalobcovi dňa 13.1.20XX sumu 50 eur je zjavné, že žalovaná skutočne neplatila žalobcovi titulom nájomného, resp. úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu za čas dlhší ako 3 mesiace, čím hrubo porušila svoje povinnosti ako nájomkyne bytu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie mal za to, že výpoveď z nájmu bytu zo dňa 24.2.2017 je platná. Žalovaná si výpoveď z nájmu bytu prevzala dňa 1.3.2017, pričom od 1.4.2017 jej v zmysle § 710 ods. 3, 4 OZ začala plynúť výpovedná lehota 3 + 6 mesiacov. Táto výpovedná lehota uplynula dňa 1.1.2018.

Od 2.1.2018 už žalovaná užíva predmetný byt bez právneho dôvodu. Vzhľadom k týmto skutočnostiam súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná užíva byt bez právneho titulu, teda bez riadne uzavretej nájomnej zmluvy, a preto žaloba žalobcu, ktorou sa domáha vypratania daného bytu žalovanou, je dôvodná. Žalobca žiadal uložiť povinnosť žalovanej byt vypratať bez zabezpečenia bytovej náhrady. Vzhľadom k argumentom žalovanej súd posudzoval vec aj z hľadiska ustanovenia § 712a ods. 3 OZ. Z uvedeného ustanovenia vyplýva právo nájomcu na náhradné ubytovanie za predpokladu, že sa nájomný pomer skončil z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ OZ a nájomca zároveň preukáže, že je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov. To, že žalobca ukončil nájomný pomer so žalovanou z dôvodov uvedených v § 711 ods. 1 písm. d/ OZ nebolo v konaní sporné. Žalovaná však tvrdila, že zdravotný stav jej neumožňuje nájsť si primeranú prácu a jej jediným príjmom je čiastočný invalidný dôchodok, momentálne vo výške 199 eur. Žalobca tvrdil, že je v možnostiach žalovanej zamestnať sa a tým si zabezpečiť finančné prostriedky. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaná v byte býva sama a je nemajetná. Je všeobecne známe, že výška životného minima na plnoletú osobu bola k 1.3.2017, t. j. ku dňu doručenia výpovede z nájmu bytu žalovanej 198,09 eur, ku dňu rozhodnutia súdu je 205,07 eur mesačne. Žalovanej príjem z invalidného dôchodku bol nižší ako suma životného minima tak v čase doručenia výpovede, ako i v čase rozhodnutia súdu. Žalovaná v konaní preukázala, že je osobou ťažko zdravotne postihnutou s mierou funkčnej poruchy 50 %,

je dlhodobo v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pričom je všeobecne známe, že uchádzači o zamestnanie sú povinní aktívne si hľadať prácu a toto úradu preukazovať, inak by boli z evidencie vyradení. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, zo dňa 14.8.2018 vyplýva, že žalovaná si prácu hľadá, no vzhľadom k zdravotnému stavu nebola prijatá do zamestnania. Z ďalšieho listinného dôkazu - posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica zo dňa 12.12.2017 vyplýva, že žalovanej bolo ponúknuté pracovné miesto na pozícii lisovač, avšak vzhľadom na jej zdravotný stav nebolo toto pracovné miesto pre ňu vhodné. Žalovaná tiež využíva možnosti, ktoré jej ponúka úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, keď sa zúčastnila poradenského procesu v rámci podpory poradenstva pre dlhodobo nezamestnaných. Žalovaná v roku 2014 absolvovala kurz opatrovania a na Mestskom úrade Púchov evidujú jej žiadosť o opatrovanie, z čoho vyplýva, že mala snahu sa zamestnať. Žalovaná preukázala, že sa aj naďalej lieči, pričom v zmysle správy spoločnosti KRANIUM, s.r.o., Púchov má zákaz dvíhania ťažkých bremien a práce

v dlhodobom predklone hlavy. Na základe vyššie uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalovaná preukázala, že sa nachádza v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, nakoľko je nemajetná, s príjmom nižším ako životné minimum plnoletej osoby s tým, že vzhľadom na zdravotný stav si nemôže zvýšiť

príjem prácou, prípadne výkonom vlastníckeho práva alebo iného práva. Súd prvej inštancie preto povinnosť žalovanej vypratať byt podmienil zabezpečením náhradného ubytovania zo strany žalobcu, a to v lehote do 30 dní od zabezpečenia náhradného ubytovania. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie navrhnuté žalovanou ohľadne výpočtu anuity bytu, nakoľko takéto dokazovanie sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie síce žalobe vyhovel čo do vypratania bytu, nestotožnil sa však s argumentáciou žalobcu, že žalovanej nepatrí bytová náhrada vo forme náhradného ubytovania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Uviedla, že žiada o obnovenie nájomnej zmluvy a členských práv, že má poctivý zámer a úprimnú snahu vyriešiť svoj dlh v medziach svojich schopností a možností. Mieni sa zamestnať a tým zabezpečiť finančné prostriedky, splatiť si všetko formou pôžičky a riadne platiť byt. Navrhla, aby súd opätovne zvážil všetky okolnosti, nakoľko má 57 rokov a do starobného dôchodku ešte 6 rokov. Uviedla, že úspešne absolvovala poradenský proces. Navrhla, aby odvolací súd preskúmal výpočet anuity. Nesúhlasila s tým, že zostatok splatnej anuity k 31.8.2018 bol vo výške 1 669,39 eur, navrhla, aby žalobca oznámil dokedy mala byť anuita splatená, nakoľko pri preberaní bytu zložili 23 000 Sk a anuitu splácali ďalších 30 rokov.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 30.1.2019 k odvolaniu žalovanej uviedol, že písomné podanie žalovanej označené ako „Odvolanie“ nespĺňa zákonné náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, pretože žalovaná neuviedla voči ktorému súdnemu rozhodnutiu odvolanie podáva; z akých dôvodov (odvolacie dôvody) považuje súdne rozhodnutie za nesprávne a rovnako nevymedzila v akom rozsahu súdne rozhodnutie napáda. Nie je v právomoci odvolacieho súdu obnovenie nájomnej zmluvy a členských práv. Žalovaná

vo svojom odvolaní nespochybňuje vecnú správnosť či zákonnosť rozsudku súdu prvej inštancie, prípadne akéhokoľvek iného rozhodnutia či postupu súdu, ale len opätovne opisuje skutočnosti, ktoré už v konaní uviedla a ktoré súd prvej inštancie s odkazom na odôvodnenie vydaného rozsudku zo dňa 18.9.2018 sp.zn. 3C/4/2018 v dostatočnej miere pri rozhodovaní zohľadnil. Je preto otáznne, či podanie žalovanej s označením „Odvolanie“ možno považovať za procesný úkon žalovanej, ktorý by mal spôsobiť právne následky uplatnenia riadneho opravného prostriedku a či nejde len o žiadosť žalovanej o poskytnutie pomoci

v nepriaznivej finančnej situácii, adresovanú na nepríslušný orgán. Žalovaná nemôže spravodlivo požadovať, aby odvolací súd sám iniciatívne zisťoval skutočnosti, ktoré majú byť v odvolaní dostatočne určito vymedzené odvolateľom, a to najmä čo sa týka odvolacích dôvodov, ktoré žalovaná nielenže dostatočne nešpecifikovala, ale tieto vôbec vo svojom písomnom podaní neuviedla. Žalobca s poukazom na § 386 písm. d) CSP navrhol, aby odvolací súd predmetné podanie žalovanej odmietol. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil

s argumentáciou žalobcu ohľadne naplnenia zákonných dôvodov pre odmietnutie podaného odvolania žalovanej a odvolaním žalovanej by sa rozhodol bližšie zaoberať, je potrebné opätovne zdôrazniť, že žalovanou tvrdené skutočnosti ohľadne jej finančnej a zdravotnej situácie boli súdom prvej inštancie dostatočným spôsobom zohľadnené, pričom čo sa týka skutočností ohľadne absolvovaných kurzov organizovaných úradom práce sociálnych vecí

a rodiny, tieto skutočnosti žalobca nepovažuje za relevantné pre rozhodnutie v predmetnom konaní. Zámer žalovanej nájsť si prácu a splatiť svoje dlhy je potrebné posudzovať z objektívneho skutkového stavu a reálnych možností žalovanej, ako aj z odôvodnených predikcii jej platobnej schopnosti do budúcnosti. Žalobca opätovne poukázal na to, že žalovaná titulom plnenia úhrad za užívanie bytu vo vlastníctve žalobcu od mesiaca február 20XX až do dnes nerealizovala ani jedinú čiastočnú úhradu. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo výpovedou zamestnankyne žalobcu L. V., ako aj z písomného stanoviska žalobcu zo dňa 8.8.2018, dostatočne a jasne preukázané, že žalovaná nemala vôľu riešiť vzniknutý stav, resp. jej vzniknutý dlh na nájomnom a úhradách za užívanie bytu, keď výzvy a snahy žalobcu kontaktovať žalovanú úmyselne odmietala a svoju prítomnosť v byte pri osobných návštevách zatajovala, ktoré tvrdenia žalobcu žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela. Pokiaľ by žalovaná tak ako uvádza vo svojom odvolaní dokázala z požičaných peňažných prostriedkov vyplatiť celý jej dlh voči žalobcovi, čo žalobca považuje vzhľadom na nemajetnosť žalovanej a výšku jej mesačného príjmu za nepravdepodobné a odhliadnuc od okolností, pre ktoré platne vypovedaný nájom bytu nie je možné obnoviť, možno dôvodne predpokladať, že zo strany žalovanej by zrejme opätovne došlo k neplneniu nájomného, keďže by požičané peňažné prostriedky musela svojmu veriteľovi splácať, čím by sa celý tento proces zopakoval. Žalovaná ani raz, a to ani počas prebiehajúceho súdneho konania, dobrovoľne neoslovila žalobcu s úprimnou snahou racionálnym spôsobom vyriešiť vzniknutú

situáciu a skúsiť navrhnúť spôsob prijateľný pre obe strany. K žalobcovi sa dostavila iba raz, aj to len na základe výzvy súdu, pričom toto stretnutie vzhľadom na nereálne predstavy žalovanej nevedlo k žiadnym relevantným záverom. Napriek tomu žalobca prejavil svoju dobrú vôľu uzavrieť súdne konanie z mierom, keď žalovanej našiel ekonomicky prijateľnejšie náhradné ubytovanie v ubytovni „M.“, na ul. N. dokonca s tým, že jej zabezpečí presťahovanie na vlastné náklady, takýto spôsob vyriešenia bytovej otázky však žalovaná odmietla. Žalovaná z dôvodu platnej výpovede z nájmu minimálne od 2.1.2018 užíva byt bez právneho dôvodu, pričom nájom družstevného bytu nemožno obnoviť poukazujúc na skutočnosť, že žalovanej členstvo v družstve zaniklo rozhodnutím predstavenstva žalobcu zo dňa 22.3.2018, ktorá skutočnosť bola žalovanej oznámená písomným podaním žalobcu zo dňa 29.3.2018. Žalobcovi vzniká nielen nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je s poukazom na finančnú situáciu žalovanej zrejme nevyhnutelný, ale aj škoda titulom žalovanou spotrebovaných energií a ušlý zisk, keďže žalobca má záujemcu o nájom predmetného bytu, ktorý však tento záujemca nemôže užívať práve z dôvodu, že ho žalovaná doposiaľ nevypratala a v tomto sa každodenne zdržiava. K návrhu žalovanej na preskúmanie splatenej anuity vyčíslenej žalobcom podaním zo dňa 11.9.2018 v sume 1 669,39 eur, žalobca uviedol, že tento návrh považuje za nedôvodný vzhľadom na predmet sporu, ktorý sa týka vypratania nehnuteľnosti - bytu, pričom nad rámec toho je nepochybné, že výška žalovanou splatenej anuity je výrazne nižšia, ako je samotný dlh žalovanej. Pohľadávka žalobcu proti žalovanej už presiahla sumu 5 000 eur. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 25.2.2019 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 30.1.2019 doplnila a uviedla, že odvolaním mieni dosiahnuť zrušenie rozsudku a vrátenie veci na nové rozhodnutie z dôvodu, že sa nachádza vo veľmi zlej finančnej situácii a preto rozhodnutím nesúhlasí. Uviedla že má príjem iba z invalidného dôchodku vo výške 204,20 eur, okrem tohto príjmu nemá žiadne iné financie, z ktorých by mohla hradíť základné životné potreby. O zlepšenie situácie sa stále snaží a hľadá si neustále primerané zamestnanie. Vzniknutú situáciu sa snažila riešiť s domovníkom, ktorého viackrát upozornila na svoj zdravotný stav a ťažkú finančnú situáciu, nakoľko je členom komisie, avšak táto situácia nebola týmto spôsobom vyriešená z dôvodu neochoty tretej strany. Ponúknutá bytová náhrada nezodpovedá obdobným pomerom aké má teraz, najmä je finančne drahšia, teraz platí 150 eur, ubytovanie stojí 280 eur, čo je pre žalovanú finančne neúnosné.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že podľa obsahu spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

7. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom pojednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka a jeho vykonávacieho predpisu žalobe vyhovel a žalobcom 1/, 2/ ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania.

9. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza : Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobcom a k použitej obrane žalovanej, zdôvodnil dôvody, na základe ktorých vyhovel žalobe o vypratanie bytu a za splnenia zákonných podmienok uložil žalovanej túto povinnosť splniť po zabezpečení náhradného ubytovania. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo XX. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

10. Oboznámením sa s obsahom spisu, so skutkovým stavom zisteným a preukázaným vykonaným dokazovaním, vrátane vyjadrení strán sporu ako prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, je odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, toho názoru, že v zmysle § 710 ods. 1, 3, 4 a § 711 ods. 1 písm. d/, § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú splnené zákonné podmienky pre zánik nájmu bytu medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanou ako nájomkyňou písomnou výpoveďou zo strany prenajímateľa, ktorá bola nájomkyňi doručená dňa 1.3.2017 po predchádzajúcom schválení tejto výpovede predstavenstvom žalobcu uznesením č. 2/1/17 zo dňa 20.2.2017 z dôvodu, že nájomkyňa nezaplatila mesačné zálohové úhrady za užívanie bytu za čas dlhší ako tri mesiace v období od júna 2015 do januára 2017 s tým, že ku dňu 20.2.2017 predstavoval tento dlh sumu 1 894,18 eur. Výpoveď z nájmu bytu obsahuje zákonné náležitosti § 711 ods. 1 písm. d/ a § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dôvod výpovede je presne, určito a časovo skutkovo vymedzený, výpoveď má písomnú formu a bola doručená žalovanej. Ide o jednostranný platný právny úkon žalobcu určený žalovanej. Súd prvej inštancie zo skutkových zistení, ktoré uviedol v odsekoch 14. - 21. odôvodnenia rozsudku, správne vyhodnotil v odseku 34. a 35. odôvodnenia rozsudku, že majetková, osobná, sociálna a zdravotná situácia, v ktorej sa žalovaná nachádza, spĺňa zákonné podmienky stavu hmotnej núdze z objektívnych dôvodov podľa § 2 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi. Stav hmotnej núdze na strane žalovanej z objektívnych dôvodov zakladá zákonné predĺženie výpovednej trojmesačnej lehoty o ochrannú dobu, ktorá trvá šesť mesiacov. Písomná výpoveď bola žalovanej doručená dňa 1.3.2017. Prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená žalovanej, t.j. dňom 1.4.2017 začala plynúť trojmesačná výpovedná lehota, ktorá plynula do 1.7.2017 podľa § 710 ods. 3 druhá veta Občianskeho zákonníka. Dňom 2.7.2017 začala plynúť šesťmesačná ochranná doba, ktorý plynula do 2.1.2018. Pre určenie začiatku a konca tejto lehoty platí § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dňom 3.1.2018 užíva žalovaná byt bez právneho dôvodu. Z dôvodu existencie stavu hmotnej núdze z objektívnych dôvodov na strane žalovanej odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, je toho názoru, že v konkrétnej veci sú splnené zákonné podmienky podmieniť vypratanie bytu žalovanou zabezpečením náhradného ubytovania žalobcom pre žalovanú podľa § 712a ods. 3 v spojení s § 712 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

11. V rámci postupu podľa § 387 ods. 3 druhá veta CSP vyhodnotil odvolací súd podstatné odvolacie tvrdenia žalovanej ako nedôvodné. Nepriaznivý zdravotný stav a nepriaznivá finančná situácia žalovanej bola v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázaná, rovnako bolo preukázané, že žalovaná má snahu zlepšiť túto finančnú situáciu plnením podmienok stanovených príslušným úradom práce na určitú rekvalifikáciu s možnosťou zamestnania sa. V danom prípade bol nájomný pomer medzi žalobcom

a žalovanou skončený z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Keďže bolo preukázané, že na strane žalovanej je stav hmotnej núdze z objektívnych dôvodov, má žalovaná právo len na náhradné ubytovanie, nie na náhradný byt. Možnosť inej dohody týkajúcej sa bytovej náhrady zákon nevyklučuje. Povinnosť žalovanej vypratať byt, ktorý doposiaľ užíva, je podmienená riadnym splnením povinnosti žalobcu zabezpečiť náhradné ubytovanie žalovanej, pričom žalobcom zabezpečené náhradné ubytovanie pre žalovanú musí zodpovedať podmienkam podľa § 712 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

12. Odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

13. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v tej časti výroku rozsudku, ktorá sa týka náhrady trov konania. Súd prvej inštancie za aplikácie § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, pričom správne vychádzal zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovanej. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobca tvrdil, že žalovanej nepatrí bytová náhrada, pričom v konaní boli preukázané zákonné dôvody na poskytnutie bytovej náhrady vo forme náhradného ubytovania.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP. Žalobcovi ako úspešnej strane sporu by patril proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd zohľadnil preukázanú zdravotnú, majetkovú, sociálnu a osobnú situáciu žalovanej, ktorú na strane žalovanej vyhodnotil ako dôvody osobitného zreteľa. Nepriaznivý zdravotný stav žalovanej s dopadom na jej majetkovú a sociálnu situáciu je jediným dôvodom neplnenia peňažných povinností v postavení nájomkyne bytu, pre ktorý je žalovaná povinná byt vypratať. Preto odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania výnimočne prihliadol na pomery žalovanej a žalobcovi ako úspešnej strane sporu náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).